

**Vi kunde ha'
det saa rart!**

Christen Jul

Et nyt Ansigt

BLANDT VORE FILMINSTRUKTØRER

CHRISTEN JUL, der debuterer som Filminstruktør med „Vi kunde ha' det saa rart“, er en ny Mand indenfor dansk Film, men ikke indenfor Filmens Verden. Ganske vist er han især kendt som Forfatter til Skuespillet „Valkyrie“, der i hans egen Iscenesættelse er opført baade paa Westminster Theatre i London og i „Stærkassen“ i København — og som en anerkendt og meget anvendt Sceneinstruktør. Men ogsaa i Filmens Annaler er hans Navn knyttet til bemærkelsesværdige kunstneriske Begivenheder.

Som bekendt har Christen Jul virket mange Aar i London. En Dag i Vinteren 1929—30 modtog han her et Brev fra den verdensberømte danske Instruktør *Carl Th. Dreyer*, der dengang arbejdede i Frankrig. Brevet var en Opfordring til at komme til Paris for at skrive en Kriminalfilm sammen med Dreyer. Christen Jul modtog Invitationen, men efter nogen Tids Forløb opgav de to Herrer Kriminaliteten for at kaste sig over Studiet af gamle Værker om middelalderlige Vampyrer. Her fandt Dreyer al den Mystik, han følte Trang til at give kunstnerisk Udtryk, og i seks Uger sad Jul og han paa et Hotelværelse i Gentilly og arbejdede Dag og Nat paa et Manuskript, som Dreyer derefter optog. Resultatet var Filmen

Carlo Wieth som Dr. Ryding og Erni Arneson som Illona Wallberg.

„Vampyr“, der vakte den største Opmærksomhed over hele Europa, og som ogsaa her i Landet blev modtaget med Interesse og Beundring. Den var og er et Unikum i Filmens Historie.

Christen Jul tog tilbage til London, hvor han ind imellem sine mange Teateriscenesættelser var Medarbejder paa talrige Filmmanuskripter og havde sin hyppige Gang i Filmateliererne, hvor han indtogede en rig praktisk Erfaring, der nu er kommet ham til Gode ved hans første Forsøg som selvstændig Instruktør. Og da han i 1939 vendte tilbage til København, tilrettelagde han sammen med Skuespilleren *Åke Ohberg* Manuskriptet til den af *Alf Sjöberg* optagne svenske Film „Med Livet som Indsats“, en baltisk Oprørsfilm, der ogsaa gjorde Lykke her i Landet.

Det er da de bedste Forudsætninger, Christen Jul møder med til sin nye Opgave. Teaterarbejdet har uddybet og skærpet hans Evner som Personinstruktør, en kosmopolitisk Livsførelse har givet ham en vid Horisont uden i mindste Maade at afblege Præget af hans umiskendelige danske Oprindelse, og han har da ogsaa med dette sit første Arbejde søgt at skabe netop en uprententios, men munter og poetisk dansk Hverdagshistorie, der helst skal indtage Publikum ved sit Humør og sin Menneskelighed.

Saavel ved Drejebogens Udarbejdelse som ved Løsningen af de tekniske Problemer, der knytter sig til en Films Optagelse, har Christen Jul samarbejdet intimt med Statens unge dygtige Filmekspert, Sekretær, cand. jur. *Mogens Skot-Hansen*, der ved sin Ledelse af Statens Kortfilm-Produktion har dokumenteret sin usædvanlige filmiske Indsigt.

A/S PALLADIUM præsenterer

Vi kunde ha' det saa rart!

Efter en Idé af HOLGER BOËTIUS
og AXEL ØSTRUP

Drejbog: CHRISTEN JUL
og MOGENS SKOT-HANSEN

Iscenesat af CHRISTEN JUL
i Samarbejde med Mogens Skot-Hansen

Musikken af KAI ROSENBERG

„Bare syng og swinge“ af
Børge Roger-Henrichsen

Drengene synger Sange af C. E. F. Weyse
og C. F. E. Horneman m. fl.

Fotograf: Einar Olsen

Tonemester: Erik Rasmussen

Scenarkitekt: Erik Aaes

Klipning: Edith Schüssel

Kopi: Johan Ankerstjerne

Eneret:

A/S FILM-CENTRALEN-
PALLADIUM

PERSONERNE:

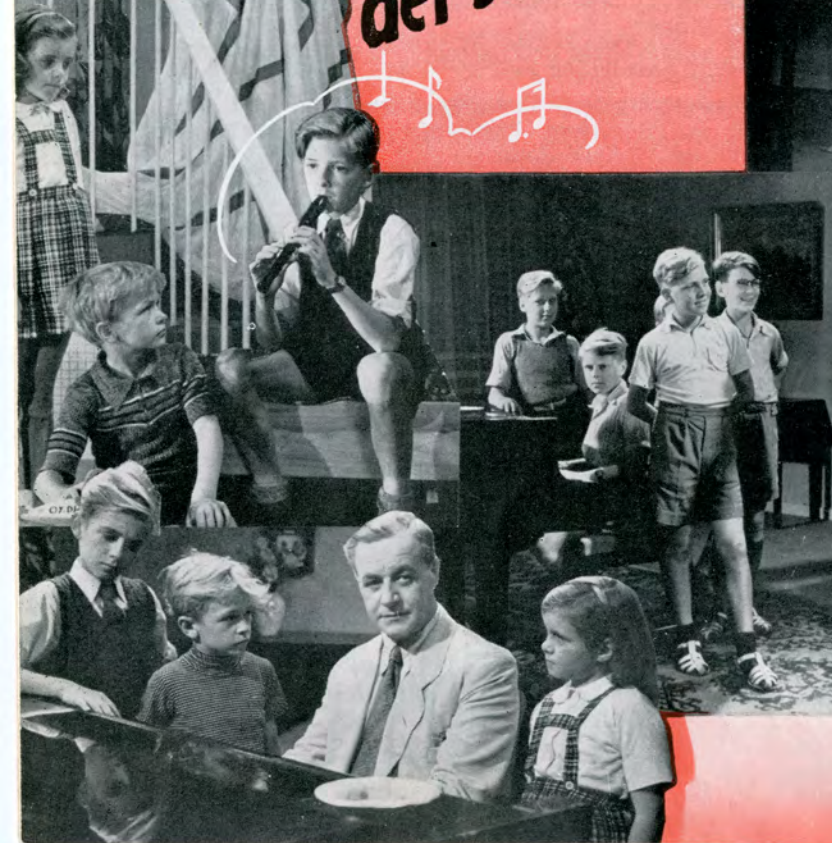
Lene Bang Bodil Kjer
Poul Ryding,
Dr. med. Carlo Wieth
Jesper } hans Børn { Benny Fagerlund
Jørgen } Lasse Steen Hansen
Dorthe } Ilse Lil Tove Larsen
Mathilde Petrine Sonne
Illona Wallberg ... Erni Arneson
Olaf Winge, Dirigent
for Drengekorret .. Knud de Trappaud
Professor Jørgensen Elith Pio
Redaktør Poulsen .. Asbjørn Andersen
Dr. Brandt Richard Christensen
Overlæge Erhardt .. Knud Almar
En Opvarter Ego Brønnum-Jacobsen
En Direktrice Mime Fønss

samt Max Skalkas Orkester
og

Medlemmer af
STATSRADIOFONIENS DRENGEKOR
(Dirigent: Henning Elbirk)

**Vi kunde ha'
det såå rart!**

Benny, Lasse og Ilse.

Børn paa Film...

BØRN spiller jo en væsentlig Rolle i Tilværelsen, naturligvis maa de ogsaa have deres Plads indenfor Filmen. Paa dette Felt — som paa saa mange andre — har Amerikanerne været førende. Det er en utrolig Bunde kønne, sjove og tilsyneladende talentfulde Børn, de har fundet og bragt frem i Projektørlyset. *Mickey Rooney* var ikke mere end en halv Sneg Aar, da *Reinhardt* lod ham spille Puk i Filmversionen af „En Skærsommernatsdrøm“. Den søde, somme Tider lidt sødladne *Freddie Bartholomew* husker vi fra „David Copperfield“, hvor han spillede David som Barn — den samme Rolle som *Martin Hertzberg* spillede i A. W. Sandbergs Filmatisering — og fra „Havets Helte“. Og hvem, der har set hende, glem-

mer *Bonita Granville* som den lille Sladdertaske i „De tre“? „Ungerne“ er et ganske pudsigt, men ret lavtliggende Fænomen for sig.

Deanna Durbin og *Judy Garland*, der begge begyndte deres Karriere som Børn, og fremfor alle *Shirley Temple* tilhører en særlig Kategori. De var ikke Barneskuespillere, der gled ind som Led i en kunstnerisk Helhed. De spillede ikke almindelige Børn, men sig selv. De var Centrum, smaa Vidunderbørn, som imponerede ved deres specielle Kunnen. Herhjemme har vi haft et lignende Eksempel — i dansk Format — i *Lille Connie*.

Af danske Barneskuespillere paa Film husker man foruden den nævnte *Martin Hertzberg* bl. a. *Karin Nellemose*, der debuterede som den lille Pige i Carl Th. Dreyers Filmatisering af „Tyrannens Fald“, og *Finn Mannu*, der spillede „Millionærdrengen“ hos Sandberg. Naar *Palladium* nu præsenterer en Film, hvori Børn er et væsentligt Element, saa har Hensigten naturligvis ikke været at konkurrere med Amerikanerne, for det kan et lille Land som vort slet ikke tænke paa, men den har heller ikke været at lancere Barne-stjerner. Man kan sige tværtimod! Hensigten har været at skildre en ganske almindelig Samling Børn af i Dag, forhaabentlig tidstypiske, og derfor hverken kønnere, klogere, artigere eller paa nogen Maade usædvanligere end deres samtidige. Den eneste Undtagelse er, at de fleste af dem er Medlemmer af Statsradiofoniens Drengekor, saa de synger smukkere end Børn i Almindelighed.

Det er et meget større Slid, end nogen drømmer om, at faa Børn til at være naturlige foran et Filmkamera. Vi taler her ikke om Børn, der er saa smaa, at de ikke forstaar, hvad man siger til dem,

som *Baby Sandy* eller *Baby le Roy* eller den dejlige 9 Maaneders *Gut Kaj*, der spiller en fremtrædende Rolle i *Johan Jacobsens* kommende Lystspilfilm. De er naturlige nok, Spørgsmaalet er her at fremkalde den i Manuskriptet krævede Art af Naturlighed. Naar de bliver ældre, bliver det mere kompliceret. Saa gælder det at faa dem til at lade være med at „spille Komedie“. Christen Jul er utvivlsomt den rette til at løse denne Opgave. Han forstaar Børn og holder af Børn, og de kan lide ham. Det varede ikke længe, før den 13-aarige *Benny*, den 8-aarige *Lasse* og den 7-aarige *Ilse* gik rundt i Atelieret som i deres egen Dagligstue. De følte sig hjemme, de betragtede Christen Jul som en hyggelig og rar Onkel, og til sidst følte de det næsten ogsaa, som om de virkelig var Søskende.

ERNI ARNESON er et nyt Ansigt i dansk Film. Det er knap et Aar siden, hun dukkede op i *Lulu Ziegler-Kabaretten*, og i Sommer havde hun en glansfuld Debut i „— og derfor dræber jeg!“ i *Riddersalen*. I „Vi kunde ha' det saa rart!“ spiller hun *Illona Wallberg*, og hun har ogsaa en stor Rolle i *Johan Jacobsens* kommende *Baby-Film*.

Carlo Wieth og Bodil Kjer.

HANDLINGEN I „Vi kunde ha' det saa rart“

DEN kendte Ørelæge, Dr. med. *Poul Ryding*, er Enkemand med tre Børn, den 13-aarige *Jesper*, den 8-aarige *Jørgen* og den 7-aarige *Dorthe*. Det er nogle friske og naturlige Unger, men fulde af gale Streger, og det kniber for Ryding at opdrage dem. Husets gamle Faktotum *Mathilde* er ham i saa Henseende ikke til megen Nytte, og den unge, fraskilte Fru *Illona Wallberg*, som Ryding er blevet charmeret i, interesserer sig ikke for Børn.

Da faar Ryding en Dag Besøg af den unge Digterinde *Lene Bang*, der troligt gaar fra Dør til Dør for at faa solgt sin første Digtsamling. Han tror, hun kommer som Ansøger til den Husbestyrerinde-

plads, han samme Dag har averteret ledig, og da Misforstaaelsen opklares, lykkes det ham, der synes godt om hende, at overtale hende til at tage Stillingen. Jesper, Jørgen og Dorthe, der ikke vil have „Barnepige“, søger ved alle mulige Paafund at gøre hende Livet surt, men hver Gang er hun dem for klog, saa det bliver dem selv, der gaar i deres egne Fælder — og til sidst ender det med, at de overgiver sig og bliver vældig fine Venner med Lene.

Illona Wallberg føler en stærk Modvilje imod, at den søde Lene har vundet Indpas i det Rydingske Hjem, og da hun og Ryding en Aften overrasker Lene i et større, men iøvrigt ganske uskyldigt Swing-Nummer sammen med Børnene og deres Kammerater, lykkes det hende at paavirke Ryding saadan, at han bliver irriteret og næste Morgen forbyder Sønnerne, der er Medlemmer af et Drengekor, at deltage i Prøverne til den forestaaende store Koncert.

Faa Dage efter holder Ryding en Middag til Illonas Ære, men takket være den prominente og højst originale Professor *K. M. Jørgensen* forvandles Lene til Aftenens fejrede Midtpunkt, og ogsaa Ryding opdager denne Aften, da Gæsterne er gaaet, at Lene har besejret hans Hjerte. Illona, der er rasende over Situationens Udvikling, søger at bagtale Lene overfor Ryding, og da han opdager, at Lene bag hans Ryg har ladet Drengene gaa til Koncertprøverne, og tillige tror, at hun er forelsket i en anden, erklærer han, at det er bedst, hun forlader Pladsen. Og Børnene bliver lukket inde.

Men det lykkes Børnene at slippe af Sted til Koncerten i sidste Øjeblik. Og gamle faamælte Mathilde tager for en Gangs Skyld Bladet fra Munden og fortæller Ryding, at han er et stort Fjols, naar han ikke kan se, at Lene ikke elsker nogen anden end ham. Og i Koncertsalen, mens de klare Barnestemmer toner, finder Lenes og Rydings Hænder hinanden. Han har vundet sig en sød, ung Kone, og Jørgen, Jesper og Dorthe har faaet en Mor, som de alle-rede elsker.

Programmet — Redigeret af *Ole Palsbo*
A/S L. IHRICH'S BOGTR.